No. 74.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 21 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Drie maanden zijn er reeds verloopen, sedert de Koning, door eenen adjudant, den president der Kamer tot zich riep en te kennen gaf, dat de ontwerpen tot verduidelijking en wijziging der grondwet, dier dagen aan de Staten-Generaal aangeboden, Hem voorkwamen niet te strooken met de verlangens des volks, ten gevolge waarvan Hij gaarne aan de Kamer de eer wilde overlaten, om de ontwerpen zoo te wijzigen, dat zij met de wenschen der openbare meening zouden overeenkomen. Dit geschiedde op den 14. Maart. Den 17. daaraanvolgende werd de commissie Donker Curtius, de Kempenaer, Luzac, Storm en Thorbecke benoemd, om, met overweging van de wenschen der Tweede Kamer, een volledig ontwerp der grondwets-herziening den Koning voor te dragen, en tevens hare denkbeelden omtrent de zamenstelling van een ministerie mede te deelen. Het tweede gedeelte van dit besluit werd welhaast ingetrokken, met het voortreffelijk gevolg, dat wij alreeds verscheidene heeren op de proef *gehad* hebben, wier vooronderstelde ministeriele bekwaamheden, binnen eenige etmalen, bevonden werden, meer in schijn dan in wezenlijkheid, te bestaan, en wij er eenige alsnog ter beproeving behouden, wier talent zich tot hiertoe door niets degelijks te doen uitnemend heeft onderscheiden. — Middelerwijl is het ontwerp van gewijzigde grondwet van het koningrijk der Nederlanden, eene maand na de benoeming der commissie, met goedkeuring des Konings publiek gemaakt en aan de beoordeeling der natie prijs gegeven. Twee maanden lang heeft de natie dit ontwerp bekeken, er eenige woorden over gewisseld, en gepetitionneerd, geadhaesseerd en zich geadresseerd; terwijl de Raad van Staten met de proef-ministers eerst gepoogd hebben hetzelve voor de natie te angliseeren, welke pogingen de disharmonie eener vermeende homogeniteit hebben doen uitkomen, het ministerie hebben geontramponeerd en de noodzakelijkheid aangebragt, om hetzelve zoo goed als kwaad mogelijk te kalefaten. Nieuwe duigen werden er in de groote mast van den staat gestoken, naar wier deugdzaamheid, bij al het gevaar, zelfs geen behoorlijk onderzoek werd gedaan, zoodat er al weder eene vernieuwd heeft moeten worden, eer men tot een finaal besluit omtrent het ontwerp heeft kunnen komen. Met vele wijzigingen, over welke het schijnt, dat de natie geen voorloopig oordeel vellen mag, zullen de voordragten tot eene nieuwe grondwet eindelijk op den 20. Junij aan de Tweede Kamer worden aangeboden. Hoe zal het ministerie zich daar vertoonen? — homogeen of niet? — De natie heeft het regt van de heeren Donker Curtius, Luzac en de Kempenaer te vernemen, waarom zij van het primitive project zijn teruggekomen, en welke de overwegende redenen waren, door de leden van den raad van staten en de overige ministers aangevoerd, die hen hebben overtuigd van de verkeerdheid der gevoelens door hen vroeger voorgestaan. — De natie heeft het regt van hare ? ? ? representanten, nu door zoo vele en zoo velerlei tolken van hare gevoelens onderrigt, niet zoo als weleer, flaauwe en niets afdoende redekavelingen, maar zaakrijke en bondige redenen te vernemen, dewelke kunnen bewijzen, dat zij met die voorlichting hun profijt gedaan en door de voorvallen in naburige rijken tot redelijker gedachten gebragt, nu in staat zijn, *de behoeften der natie te doorgronden en eenen opregten wil hebben om aan dezelve te voldoen.*

Zoo zijn wij na drie maanden nog verwachtende, wat er bij ons gebeuren zal; of onze regten naar den eisch des tijds *goedschiks* zullen worden erkend, dan of er eene *hevigere inspanning* van het volk zal vereischt worden, om te erlangen, wat het zich waardig gevoelt, wat het reeds zeventien jaren door zijne regenten eigenbaatzuchtig werd onthouden. Waarom toch is ons volk in politische beschaving zoo verre ten achteren bij onze naaste buren; bij het volk op hetwelk wij weleer met minachting nederzagen en hetwelk thans door gansch Europa als het toonbeeld beschouwd wordt van politische beschaving; dat, thans alleen, terwijl de stormen rondom hetzelve loeijen, vast en onwrikbaar staat, neen! voortgaat op het pad voor zeventien jaren ingeslagen en door zijne bezadigdheid toont, dat het toen waardig was eene hoogere opvoeding, die van staatsburgers, te erlangen. Welke de uitkomsten dier opvoeding geweest zijn, willen wij nog kortelijk tot onze beschaming, maar tevens tot ons nut naar de officiele berigten aantoonen.

Alreeds vóór den 24. Februarij, vóór de revolutie, die in Parijs de republiek tot eene wezenlijkheid maakte, was er in Belgie eene republikeinsche partij ijverig en werkzaam, volslagen vijand der constitutioneele monarchie. Zij trachtte het koningschap te ondermijnen, zij spaarde geene krachten, om hare denkbeelden, bij de groote menigte ingang te doen vinden. De vrijzinnigheid der Belgische instellingen legde haar geene hinderpalen in den weg; zij handelde en leeraarde naar welgevallen; geene angst verradende procedures der regering werden haar aangedaan; men dreigde geene schrijvers, veel min wierp men de nadrukkers of drukkers der hevigste republikeinsch-gezinde artikelen in kerkholen. Integendeel; de regering, sedert het najaar 1847 aan het roer, — ware de revolutie van Parijs in Augustus 1847 voorgevallen, Belgie had mede gerevolutioneerd: — die regering had, van dat tijdstip af, het pad der vrijzinnigheid betreden: langzaam voorzeker en met behoedzaamheid; zij vreesde, en hoezeer bewust van hetgeen de toekomst moest aanbrengen, aarzelde zij, rassche en verre schreden te zetten op de baan der vrijzinnigheid; zij achtte de rijpheid van het volk niet volkomen. — Ziedaar de republiek, dat vreeslijk spook, onverwacht aan hare zijde. Reeds hadden de Belgische republikeinen eene herziening der grondwet gevorderd en nu scheen voorzeker elke wederstand tegen hunne vorderingen eene volslagene dwaasheid. — Gij verwacht, Nederlanders! dat ook de Belgische ministers hunnen Koning zullen aanraden zich tegen deze republikeinsche strekking te wapenen? O neen! gij dwaalt: de regering zelve was vrijheidsgezind, niet behoudszuchtig, gelijk de uwe: o neen! de regering en vertegenwoordiging, — want daar bestond eene waarachtige regering, eene waarachtige vertegenwoordiging, die 's volks heil, geen eigenbelang, zoekt; — deze dan schroomde niet den aanblik der republiek; zij mat het gevaar, en — bevond het zoo vreesselijk, zoo spookachtig niet; Belgie was op het pad van vooruitgang; de schrede slechts een weinig verhaasd, wat radder vooruitgetreden, en wij hebben geene revolutie te vreezen; zie daar hare gedachten en zij faalde niet. Vol vertrouwen treed zij voorwaarts; vermindering van den census, de belastingswaarde, die het regt heeft om representanten te kiezen, tot den laagsten stand door de constitutie bepaald; — vandaar een dubbel aantal kiezers; — zij heffen de laatste slagboomen tegen de vrijheid van drukpers op, — zij ontslaan de dagbladen volkomen van den drukkenden last van het zegel; — zij ontbinden de Kamers, — zij onderwerpen het bestuur des lands aan de goedkeuring des volks.

Zie daar, ware vrijheidszin; — zie daar de handelingen van een bestuur, dat het waarachtig welzijn des volks beoogt, — dat niet door domme behoudzucht de slooping van den staat, maar door verlichting des verstands, door verhooging van het gevoel van volkswaarde de instandhouding van het koningschap, de bevestiging der bestaande regeringsbeginselen tracht te bereiken. En dat, met welken uitslag? Sla, Nederlanders! de dezer dagen gehouden verkiezinglijsten na, en gij zult zien, hoe dat volk, weleer bij u zoo veracht, u thans verre in politische beschaving vooruit is: bij den laagsten census, waarbij het volk in zoo groote massa tot verkiezing opkwam, heerschte overal eene gewenschte kalmte, geene enkele oproerige demonstratie kwam daar de vreedzame openbaring den volkswil verstoren.

Vergelijk de handelingen in drie maanden tijds in Belgie en bij u, Nederlanders! reeds is de zaak bij hen bepleit en afgedaan; — bij u is zij ter naauwernood aangevangen. Schaamt u, Nederlanders. Maar vooral gij Nederlandsche ministers en gij schijn-representanten des Nederlandschen volks, schaamt u over uwe traagheid. Waar moet het heen, zoo gij in uwe vergaderingen diezelfde traagheid zult behouden? zijt gij dan nog altijd zoo verblind, dat gij niet inziet, dat vreesselijker gebeurtenissen, dan die van Februarij en Maart, Europa's bevolkingen bedreigen? ziet gij dan, bij den bewolkten hemel aan den staatkundigen horizon geene nog vreesselijkere donderbuijen opdagen? Och, dat de geest, die den zin der volkeren drijft, uw brein verlichte, opdat door energieke en tijdige handelingen én vorst én volk alsnog gespaard blijven!

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

NAPELS, den 4. Junij. De staat van beleg, in welke de stad verkeert zal nog eene maand voortduren. Weldra zal dezelve echter tegen de provincien moeten worden voortgezet, en zal *Ferdinand* alleen zijne goede stad kunnen regeren en zijne ware aanhangers, de Lazzaroni, voor zich overhouden. Dagelijks wordt het terrein des opstands grooter. Niet alleen de buitenste provincien, maar zelfs in het hart van het koningrijk is de standaard des opstands opgetrokken.

— De Koning kan geen troepen meer verzenden, zonder gevaar te loopen, dat zij zonder wapenen terug komen. De zeesteden alleen kunnen door de met schepen aangebragte soldaten versterkt worden. Z. M. is het meest beducht voor de hulp, welke Sicilië aan den opstand schenkt, en tracht daarom zoo veel mogelijk die vereeniging te beletten. Hij heeft daarom eenige stoombooten in de golf van Messina gezonden om alle toenadering der Sicilianen tegen te houden.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 16. Junij. Eergisteren avond, na het

Lamartine bij het verlaten der bouwvallen van Balbek.

(*Voijages en Orient.*)

De schaduwen des nachts, die langzaam van Balbeks bergen nederdaalden, en de kolommen met hare puinhoopen, de eene na de andere, in derzelver duisternis hulden, voegden, bij dat ontzagchelijke en geheimzinnige, door tijd en mensch gewrochte werk, eene verborgenheid te meer, en deden het aantal schilderachtige effecten toenemen. Te midden van het ontzaggelijke en eerwigdurende dezer gedenkstukken, vergeleken wij ons, bij het geen wij, wezenlijk zijn, bij zwaluwen, die slechts een enkel jaargetijde, in de reten dezer steenkolossen, nestelen, zonder dat zij weten voor wie en door welke handen zij bijeen gezameld zijn. De schranderheid die deze klompen eenmaal bewoog en deze vervaarlijke steenmassas opeenhoopte, (1) is ons ten eenemaal onbekend. Het marmergruis dat onze voeten drukt weet het wel is waar beter dan wij het weten, maar het is buiten staat het ons te openbaren. „De nakomelingschap die op hare beurt, de overblijfselen onzer hedendaagsche bouwgewrochten bezoekt, zal zich zelven de reden afvragen, maar zich het antwoord schuldig blijven waarom *wy* gebouwen opgetrokken en gebeeldhouwd hebben. De werken van den mensch duren langer dan zijne gedachten; de beweging is de wet die aan zijn geest is voorgeschreven, een bepaald ideaal de droom zijns hoogmoeds of die zijner onwetenheid. God is het doel dat zich onophoudelijk op een grooter afstand plaatst, naarmate de mensch hetzelve vermeent nabij te komen; wij schrijden gestadig voorwaarts maar komen nimmer aan. Het verhevene beeld Gods, door den mensch van de jeugd af aan, in bepaalde vormen, in zijne verbeelding geprent en in zijne tempels gekerkerd, neemt, al meer en meer, in grootheid toe, het overschrijdt zijn beperkt denkvermogen en de enge tempelruimten, en laat bedehuizen ledig en altaren aan instorting ten prooi, om den mensch te vermanen, dat beeld dáár te zien en te zoeken, waar het zich toenemenderhand openbaart: in de gedachte, den geest in de deugd, de natuur en de oneindigheid! Gelukkig hij die vleugelen bezit, om op de vervlogene eeuwen te zweven, zich, zonder duizeligheid, op de wonderbaarlijke gedenkstukken der menschen te plaatsen, en van daar de afgronden der gedachte en die der ondermaansche lotbestemmingen te peilen, om, met het oog, den weg des menschelijken geest te meten, die, tred voor tred in het schemerlicht der wijsbegeerten, godsdiensten en achtereenvolgende wetgevingen wandelt, om, gelijk hij, die zeeen bevaart, wier stranden onzigtbaar zijn, de poolshoogte te raden en op te nemen van het tijdstip waarin hij zelf leeft, en tot welke erkentenis van waarheid en goddelijkheid, het geslacht waartoe hij behoort, door *God* geroepen is!

(1) Lamartine zegt, dat deze steenmassas, welke op zekere plaats, van 20 tot 30 voet, boven den beganen grond op een gestapeld zijn, de hoogte van 56 voet, de breedte van 16 voet en eene onbekende zwaarte hebben.

vereenigden [illegible] laatste berigten, ten half negen ure des avonds zijn ongelukkige tooneelen voorgevallen. Het is gebleken, dat een coup de main met voorbedachten rade tegen het tuighuis uitgevoerd, en door het gebeurde in den voormiddag slechts voorbereid was. Tegen half tien ure had de eerste aanval op het tuighuis plaats. Eene daar geplaatste afdeeling der burgerwacht, heeft vuur gegeven; doch, gelijk uit een officieel berigt blijkt, eerst tegen van den anderen kant, de eerste schoten waren gevallen. De burgerwacht bood aldra geen weêrstand meer, en gaf het tuighuis prijs. Het gepeupel maakte zich daarop van ongeveer 2000 geweren meester, en plunderde voorts tot bij twaalf uren, terwijl ook onderscheiden zwaardvegerswinkels en het wapenmagazijn van den schouwburg in de Königstadt, beroofd werden. Daarbij werden op sommige punten weder barricaden opgeworpen. Eerst tegen 4 ure des morgens ging de menigte uiteen. Eene kompagnie infanterie, sterk 250 man, die in de bovenste verdieping van het tuighuis geplaatst was, had de zwakheid den post te verlaten.

Het blijkt uit al het gebeurde, dat de tegenwoordige maatregelen tot behoud van rust in de hoofdstad, geheel onvoldoende zijn.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 16. Junij. De *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode* meent als *oorspronkelyk* berigt te kunnen zeggen, dat het door de commissie van 17. Maart bij het 162e artikel van haar ontwerp voorgedragen beginsel: « Geen *placet* " onveranderd is gebleven. — Binnen eenige dagen zal door en bij de aanbieding van die wets-ontwerpen kunnen blijken, of de *Nieuwsbode* ten deze als het *orgaan van het ministerie* is gebezigd. De *Staats-Courant* bewaart het stilzwijgen. Dit maakt het berigt van de *Nieuwsbode* hoogst verdacht. En, hoezeer men algemeen hoopt, dat de regering op het punt van godsdienst de meeste vrijzinnigheid zal betrachten, zoo bestaat er evenwel tot nog toe *geene reden hoegenaamd*, om een blaadje, dat vroeger op alle mogelijke wijzen al de mannen van het tegenwoordig ministerie aanviel, thans als den officiëlen tolk van datzelfde ministerie te beschouwen. Het zou belagchelijk, en is gelijk, om verschillende redenen, gemakkelijk toe te lichten, hoogst bevreemdend zijn.

Heden is er raad van ministers en daarna kabinetsraad gehouden. Men meent, dat daarin het werk der grondwetsherziening definitief is afgehandeld. Het onderwerp van het *placet*, hetwelk in de laatste dagen zoo bijzonder de aandacht heeft tot zich getrokken, moet, naar men verzekert, tot ernstige overweging hebben aanleiding gegeven. Alzoo is thans het lot van Nederland in den minister- en kabinetsraad beslist! Wat zal het zijn? Beangstigende vraag!

— Aan het *Algemeen Handelsblad* wordt, onder dagteekening van den 13. dezer, uit Deventer het volgende geschreven: Gisteren nacht heeft in de Noordenbergerstraat alhier eene ernstige vechtpartij plaats gehad tusschen eenige dragonders en burgers, en wel met dat gevolg, dat er van de gevechtmelde acht, ten deele zeer ernstig gewond, naar de ziekenzaal zijn vervoerd, terwijl van de burgers twee personen gekwetst zijn. Dien ten gevolge hebben gisteren patrouilles de stad doorkruist en is het verlof aan de dragonders, om na bezetten tijd buiten de kaserne te mogen blijven, ingetrokken.

INGEZONDEN STUKKEN.

Gaarne eerbiedigt de ondergeteekende de hem ongegrond schijnende vrees van B. B. Diakenen, als of men in zijn opstel, getiteld: *Onberaden stap der Synodale commissie van het kerkgenootschap der Hervormden*, (hetwelk als ingezonden stuk geplaatst is in de *Vlissingsche* en de *Kerkelijke Courant*; als uit de *Vlissingsche* overgenomen stuk in de *Arnhemsche Courant*, en, als door de redactie toegejuicht wordend hoofdartikel, in het *Weekblad van het Regt*) gereede aanleiding zou vinden tot de meening, dat het aanhangige ontwerp van grondwet, in het bijzonder hetgene daarin voorkomt betrekkelijk godsdienstoefening en vereeniging, een punt van overweging en beraadslaging bij het collegie der diakenen van de Nederlandsche Hervormde gemeente te Middelburg had uitgemaakt. Maar ieder, die des ondergeteekenden bedoeld dagbladartikel met aandacht leest, zal dadelijk bemerken, dat er nergens van het *collegie*, d. i. van het *zedelijk ligchaam der diakenen*, in gesproken wordt.

Trouwens art. 159 der grondwet verbiedt uitdrukkelijk het indienen van verzoeken *uit naam* van *meerderen*; terwijl zulks alleen aan *zedelijke ligchamen* wordt toegestaan, als er gehandeld wordt over *onderwerpen*, *tot hunne bepaalde werkzaamheden behoorende*.

Zoo schijnt b. v. de classis van IJzendijke in haar regt te zijn, nu zij de Synode verzocht, de benoeming van kerkeraadsleden voortaan te doen plaats hebben door de mansledematen, die niet onder censuur staan en de vrije uitoefening hunner regten, als zoodanig, bezitten.

Ook overtreedt men art. 159 der grondwet niet, wanneer men, magts-overschrijding bij eenig collegie bespeurende, de medepligtigheid daaraan van zich afwerpt; gelijk bv. de classis van den Briel, naar ik van een der heeren predikanten aldaar vernomen heb, aan Z. M. een adres heeft ingediend, om te betuigen, dat zij geenszins instemt met het, tegen den vrijheidlievenden en verdraagzamen geest van het *echte* protestantisme geheel strijdige, adres der, uit naam van geheel de Hervormde kerk onderdrukking van godsdienstvrijheid verlangd hebbende, sijnodale commissie.

Dit weinige diene tot antwoord op het artikel, van wege het *collegie* der diakenen geplaatst in de *Midd. Courant* van Zaturdag 18. dezer; en voor het overige verzeker ik B. B. Diakenen van mijne bestendige zucht, tot bevordering der hen toevertrouwde belangen.

Middelburg den 17. Junij 1848.

Mr. A. F. SIFFLÉ.

Bijdrage tot de kennis der geschiedenis van het ontstaan en den verderen aanwas der stad Middelburg in den stroom der Arne, door J. Ehrlich.

Onder de stormen en woelingen die gansch Europa bezig houden, wier belangrijkheid den geest schier voor elk ander onderzoek onvatbaar maken, hen aan het staatkundige booijen, en het tegenwoordige tot een genoegzaam eenig punt van noodzakelijke beschouwing verheffen, komt ons dit geschrift ter hand, hetwelk onze aandacht op het verledene vestigt, ons naar de oude dagen terug voert, ons verhaalt hoe Middelburg was, voor het het beroemde Middelburg werd en tot zijne hedendaagsche middelmatigheid verviel; — een boekje dat getuigenis geeft van buitengewone inspanning, van veeljarig onderzoek, van scherpzinnig oordeel, van aanhoudenden vlijt, van ongewone naauwkeurigheid en van eene niet alledaagsche gemakkelijkheid om het voor eeuwen door natuurlijke, menschelijke krachten vernietigde ons weder aanschouwelijk te maken. Wij hebben het gelezen en met genoegen herlezen. Wij danken den eenvoudigen burgerman, die het schreef, voor zijn geschenk; een geschenk van waarde, voor de stad en provincie niet alleen; maar betrekkelijk ook voor de geschiedenis. Had de man zijne nederigheid zoo verre gedreven, dat hij zijne topographische kennis mede ten grave nam; is het wel denkelijk, dat er een tweede zou zijn opgestaan, die door eene zoo overtuigende redenering ons aanschouwelijk zou gemaakt hebben, wat *geen kronijk- of geschiedschrijver* voor ons geboekstaafd heeft; — wat nu door hem zoo uit plaatselijke omstandigheden, als geringe, voor ieder ander gansch onbeduidende, overblijfselen niet wordt gegist en verondersteld, maar zoo wordt verduidelijkt, dat men niet meer aarzelen zal zijne stellingen voor waarheid aan te nemen? Wij mogen het elken vriend van geschiedkundig onderzoek ook buiten de provincie gerustelijk aanbevelen. Wij verwachten dat het gewestelijk en stedelijk bestuur, dat ook het genootschap van kunsten en wetenschappen het naar waarde zullen weten te schatten en de oordeelkundige schrijver, van deze corporatiën en zijne medeburgers, eene ondersteuning zal erlangen, die hem in zijne aanzienlijke kosten te gemoet komen en aanmoedigen en drijven zal, om zijne overige ongemeene topographische en oudheidkundige wetenschap te boekstaven en ten algemeene nutte uittegeven.

Bij het klimmen zijner jaren wenschen wij, hem daartoe een langdurig behoud zijner gelukkige ligchaamskrachten en zielsvermogens.

Middelburg, 19. Junij 1848. F. H. BATENBURG.

MENGELINGEN.

AAN BOORD.

(In de lente van 1848.)

Nederlandsche MAAGD.

't Is nacht — maar onder 't licht der starren
Mengt ook de maan haar lieflijk licht,
En kleurt de morgen reeds de kimmen,
En zijn wij 't land reeds in 't gezigt.
Dat lagchend strand, die groene boomen, —
't Is 't erf der vad'ren 't blij « hurrah!"
Weêrgalme langs de waterstroomen
En de echo schatre 't luide na!
De stormwind zwijgt; — de rappe gasten
Staan kloek weêr handen uit de mouw,
En knoopen, splitsen, pompen, hoozen,
Herstellen 't kranke tuig en touw.
Schoon velen, nog den slaap in de oogen,
Verbaasd het schouwspel gadeslaan,
En morrend uit de kooijen kruipen, —
't Begonnen werk blijft toch niet staan.

EEN PASSAGIER.

Mejonkvrouw, — daar komt leven onder!
Is schipper Maurits weêr ontwaakt?
Of is zijn geest thans in ons midden
Nu de oude veêrkracht gaande raakt?

MAAGD.

Stil! laat de brave vadren rusten.
Een nieuw geslacht is opgestaan:
Een Curtius; waarop zelfs Rome,
Verbaasd, verstomd den blik zou slaan.
De Nederlandsche patinuren
Staan onzen stuurman thans ter zij;
Zij vreezen geene woeste golven;
Geen wind of storm, geen noodgetij!

MATROOS.

Zeg reis, jonkvrouw! wat voor lummels
Staan daar droomrig bij den boeg,
Net als of ze om moeders pappot,
Treuren, bij ons noest gezwoeg?
Waarom niet poot an te spelen?
Zie me reis die lummels an:
Niemand hunner, schoon gepikbroekt,
Lijkent een bevaren man!

MAAGD.

Zoetjes, Janmaat! dat zijn gasten
Die wij redden van dat wrak,
Waarop onlangs nog de golfslag
Midden in de branding brak.
Hebt gij 't niet aan strand zien loopen
't Kostbaar schoenerschip » behoud"
't Leek een opgetooide dame
Gistren; — 't is er nu om koud!

PASSAGIER.

Naar men zegt, men wil 't kalfaten
Op een Britsche timmerwerf,
En het hier en daar wat kleuren
Met een Nederlandsche verf.

MAAGD.

Ja er zijn er die, onnoozel,
Wanen dat zoo broos een wrak
Nog te redden is; geloof niet,
Wat men zoo vermetel sprak.
Neen, men zal het laten rusten:
't Koste gelds en zweets genoeg,
En steeds bleef men antwoord schuldig,
Als men naar verdienste vroeg.

MATROOS.

'k Wou ook langer niet meer dienen
Bij 't aristocratisch pak,
Schoon 't de bootslui menigmalen
Aan geen handvol moos ontbrak.
't Schoenersschip is naar sint feltensij
't wordt voor afbraak ras verpast.
'k Heb 't van stuurman Dirk vernomen
Onder 't praatje bij den mast.

MAAGD.

Jan maat, [illegible] gij nu te vreden?
't Brandt [illegible] niet meer in 't oog?
O! het moet zoo plotsling dalen,
Wat steeds hooger, hooger vloog!

't Schip, met al zijn zeil in top,
Blijft meestal in 't pekelsop.

Een troep MATROOZEN.

Hoezee! het land, het vrije strand!
Hoezee! voor schipper Willem!
Hoezee! voor stuurman Curtius!
Hoezee! voor de officieren!
Laat, laat van lijn en roer en steng
De heilge driekleur zwieren!
Oranje, blanje, bleu
Moet steeds ons schip versieren!

Aardenburg. DOORN.

ALLERLEI.

De Okkernoot (met zekere lieden vergeleken.)

De groene schel. Botheid, waanzin, onbeschoftheid, bijgeloof en domheid. Gesproten uit de opvoeding in de kinderkamers.

De harde bast. Ongevoeligheid, handheid voor de belangen van minderen, hardnekkige trotschheid, ongeloof.

De bittere pel. Een wantrouwende ouderdom. Neiging en overgang tot Pietisme. Steile kerkelijke wangevoelens. Onverdraagzaamheid. Bemoeizucht. Niet de minste christelijke liefde.

De noot. Het hart van de zoodanigen, aan alle zijden ingeklemd, en voor meer dan de helft verdroogd en bedorven door omkleeding met, en werking van de overige, onvruchtbare bestanddeelen.

NB. Door het gebruik van den kneppel, tiert de notenboom het weligst. Volkomen rust, is hem nadeelig.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. Junij. Sedert den 17. dezer is alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Shakespeare, J. Porter, New-York, ballast en stukgoed; de Jonge Cornelis, J. Brouwer, Bordeaux, wijn; Catharina, M. H. Sielten, Constantinopel, garst; Charlotte, J. Haasloop, Cowes, rogge; Christine, S. Baehsen, Londen, ballast.

Voor Hamburg bestemd:

De Stad Meppen, L. Sandman, Marseille, fruit en stukgoed; als bijlegger.

Voor Vlissingen bestemd:

Sine Nomine, H. Meuldijk, Hull, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Soho, J. Cullen, stukgoed, Londen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.